

Borbély Szilárd versei
[*Névhal*]

*Minden versben van valaki, aki olvas,
mondta a Rebbelében. Mielőtt kinyitnád
a könyvet, már ott van ez a hang,
a hal hangja, amely helyet csinál
neked. Amikor kinyitod a könyvet, ez
megsemmisül. Egy halott hal nyoma
az írás jeleiben. Isten és a lelkek
közötti beszéd, amit olvasol.*

[*Sehina*]

*Mikor annyi estére emlékezhetnék, amelyekben meg
tudtam
különböztetni, ami új és ami ismétlődése valami
korábbinak. Ma emlékezhetnék mindarra, ami
boldoggá tett
akkor, amikor tudtam, hogy nem vagyok az, de
mégis jó volt hinni, hogy majd ezek után,
majd egyszer. Nem akarok emlékezni. Rád
sem akarok emlékezni, nem akarok emlékezni az
emlékeidre, amelyek az én emlékeim is, mert
nem tudok másra gondolni, minthogy ilyen vagy,
hogy ilyen bennem a magány. Aztán az ébredések,
az ástítás, a hideg szoba, hogy mondani szeretnék
valamit. Frissen meszeltek a falak, a mész
szaga, hogy ez valami tiszta. Meg még egy
álom darabjai, ébredéskor ahogy felmerül: halak
tátogtak a parton, a halzemek, a só íze.
Körülbelül ennyi, és nem vetem be az ágyat,
így majd közelebb lesz az este, rövidebb a nap.*

[Nyelvangyal]

A halott angyal a visszatérés. Honnan? Micsoda határon át vezet az út, ahol már nincs más, csak egy angyal vonulásának nyomai. Egy ismeretlen nyelv romjain át. Érthetetlen jelek, amelyeket egy angyal maga után hagy. Valamikori napok romjai. Versek, amelyek megpróbálják összerakni ezeket a nyomokat. A napok közti jeleket kutatva. Álmatlanság. Egy éj eső előtt. Hol érnek véget a búzatáblák, egy poros út, amely fölött összehajlik a fű, a domboldalon az elkanyarodó fák. A napok angyalai, sötét szemüvegben. A képernyő mögött. Az angyal a víz felett. Az angyal az erdő subogó szárnyai felett. Az ölyvek zuhanó repülése, egy halott egér, utolsó mozdulatai előtt. Egy táj, amely tele van határokkal mint egy nyelv, amely nem beszél. Néma átmenetek. A világ ilyen kicsi, minden, ami a kicsiben is benne van. Jelek egymásutánja. A kérdés, amelyet fel kell tenni, mint mindig. De ki tegye fel? Aki a kérdés maga, mondta egy nyári este. Aki hallja az estében a kérdést, mondta az erdő. Aki már nem tud válaszolni rá, mondta a halott egér. Aki felvágja a fát, elkészíti az ételt, aki megtöri a szombat estét, mint az angyal. Akiről megfélelkezik a nyelv, mondta egy nyári este a Rebbelében. A kérdést, amely a név kérdése is, a határé, amely a név kérdésében van, aki tudja a kérdést. A beszéd költészetében, amely nem tud semmit, talán csak kérdezni. Csak mint a gyermek, kérdez: Miért a szombat?